

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/342/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314220507
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2314220507.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zastúpená spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, proti žalovanej: G. R., nar. XX. K. XXXX, bytom Q. XXX, o zaplatenie 138,33 Eur s príslušenstvom, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, so sídlom Košice, Park Angelinum 2, zastúpeného advokátom: Mgr. Peter Masarovič, Košice, Park Angelinum 2, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovanej proti uzneseniu Okresného súdu Galanta z 20. marca 2015 č. k. 15C/357/2014-52 takto

rozhodol:

Odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na strane žalovanej na prerušenie konania a predloženie predbežných otázok Súdnemu dvoru Európskej únie **z a m i e t a**.

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania **m e n í t a k**, že :

Žalobkyňa ani žalovaná nemajú právo na náhradu trov konania.

Vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Uznesením označeným vo výroku tohto uznesenia odvolacieho súdu súd prvého stupňa I. konanie zastavil, II. vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, III. vedľajšiemu účastníkovi „právo na náhradu trov konania nepriznal“ (ktorým rozhodnutím došlo jednak k duplicitnému rozhodnutiu o trovách konania vedľajšieho účastníka, ktorého sa týka aj predchádzajúci výrok uznesenia, ako aj k formulačnej nedôslednosti, keďže /ne/priznáva sa náhrada trov konania a nie právo na jej náhradu - pozn. odvolacieho súdu) a IV. žalobkyni vrátil zo zaplateného súdneho poplatku za žalobu sumu 9,80 Eur. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 96 ods. 1 až 3 O. s. p., vecne len späťvzatím žaloby. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. ako i poukazom na ods. 2 tohto ustanovenia, vecne potom tým, že pri posudzovaní nároku vedľajšieho účastníka na strane žalovanej vychádzal zo zásady účelnosti trov potrebných na uplatňovanie alebo bránenie práva, pričom dospel k záveru, že trovy vynaložené vedľajším účastníkom nie je možné považovať za účelne vynaložené. Vznesenie námietky premlčania vedľajším účastníkom nepovažoval okresný súd pre priznanie mu náhrady trov konania za podstatné jednak z dôvodu, že vedľajší účastník nemôže sám účinne vzniesť námietku premlčania, keďže tento v konaní koná len sám za seba a nie za účastníka, na strane ktorého stojí (stanovisko občianskoprávneho „grémia“ Krajského súdu v Trnave č. 3/2014 zo 4. februára 2014), ako i preto, že v zmysle § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. súd pri spotrebiteľských zmluvách prihliada na premlčanie ex offa bez ohľadu na námietku či vyjadrenie účastníka. Konanie vedľajšieho účastníka tak neprispelo k zastaveniu konania, nebolo účelným bránením práva žalovanej a trovy, ktoré mu v tejto súvislosti vznikli, neboli vynaložené účelne.

Vedľajší účastník navyše rovnakým spôsobom vstupuje do množstva ďalších konaní, ku ktorým zasiela takmer totožné vyjadrenia, a to bez ohľadu na vôľu účastníka, na strane ktorého má vystupovať a bez hlbšieho oboznámenia sa s predmetom konania.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie vedľajší účastník a to len v časti trov konania týkajúcich sa jeho osoby s návrhom na zmenu uznesenia v príslušnej časti priznaním mu trov konania v ním požadovanej výške. Dôvodil predovšetkým nesprávnym právnym posúdením veci, keď dôvodom späťvzatia žaloby žalobkyňou aj v tomto prípade bolo uplatnenie námietky premlčania vedľajším účastníkom spolu s vedomosťou, že dlh žalovanej bol v čase podania žaloby premlčaný. Zastavenie konania zaviniť žalobkyňa späťvzatím žaloby, pričom sa tak nestalo pre správanie žalovanej a aj preto malo byť o trovách konania rozhodnuté podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. Žalobkyňa sa od počiatku konania spoliehala na právnu negramotnosť spotrebiteľov a po pristúpení vedľajšieho účastníka a vznesení námietky premlčania jeho právnym zástupcom bola nútená bez ďalšieho vziať žalobu späť, čo znamená, že žalovaná bola v konaní úspešná vďaka úkonu vedľajšieho účastníka, za ktorý vedľajšiemu účastníkovi nebola napadnutým uznesením priznaná náhrada trov konania. Vedľajší účastník poukázal aj na viaceré rozhodnutia súdov Slovenskej republiky a rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „SD EÚ“) vo veci C-279/09, z ktorého vyplýva, že aj združenie na ochranu spotrebiteľa má v konaní právo na advokáta ako aj na náhradu trov konania. V prípade ak by sa odvolací súd nestotožnil s jeho právnou argumentáciou, navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. pred vydaním rozhodnutia prerušil konanie a požiadal SD EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke týkajúcej sa trov vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských vzťahoch (ktorú otázku však nekonkretizoval).

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa žalobkyňa ani žalovaná nevyjadrili.

Žalobkyňa podaním z 22. apríla 2015, doručeným súdu prvého stupňa 27. dňa toho istého mesiaca i roku, vzala žalobu v celom rozsahu späť a navrhla konanie zastaviť (viď č. I. 65) za súčasného vznesenia požiadavky na vrátenie jej časti ňou zaplateného súdneho poplatku. Žalovaná sa k späťvzatiu žaloby nevyjadrila a vedľajší účastník na jej strane so späťvzatím vyslovil súhlas (požadujúc však tiež náhradu trov konania na právnej službe s prihliadnutím na ním podané odvolanie).

Odvolací súd o späťvzatiu žaloby v odvolacom konaní nerozhodoval, keďže k späťvzatiu žaloby došlo už v konaní pred súdom prvého stupňa, na čo už súd prvého stupňa reagoval zastavením konania z procesného dôvodu (ktorým je dispozitívny úkon žalobkyne), pričom opakované rozhodovanie o tej istej otázke by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

Odvolací súd tak prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. vec v medziach odvolania, teda len vo výslovne napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka na strane žalovanej a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu nešlo o vec samu a ani o žiaden zákonom predpokladaný prípad potreby pojednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že uznesenie v napadnutej časti treba považovať navzdory určitým nesprávnostiam, vyžadujúcim si formálnu zmenu, za vecne správne.

Ešte pred zaobaraním sa vecnou podstatou problému nastoleného napádaným uznesením a odvolaním proti nemu však v tejto konkrétnej veci vznikla potreba vyriešiť otázku, či za dôvodný možno považovať návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania a predloženie predbežnej otázky SD EÚ - za pomoci mechanizmu vyplývajúceho z čl. 267 ZFEÚ (Zmluvy o fungovaní Európskej únie) a § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy (odkaz poznámkou č. 12 v O. s. p. na čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva).

Podľa čl. 267 prvých troch viet ZFEÚ (kam bol po úpravách prenesený čl. 234 pôvodnej Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať predbežný nález o otázkach, ktoré sa týkajú a) výkladu zmlúv a b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Únie. Ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol; pričom ak sa takáto otázka položí v konaní pred

vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie.

Podľa čl. 169 ods. 1 ZFEÚ Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov. K dosiahnutiu týchto cieľov prispieva Únia prostredníctvom opatrení prijatých podľa článku 114 v kontexte zavŕšenia tvorby vnútorného trhu (ods. 2 písm. a) tu citovaného ustanovenia), ako aj opatrení, ktoré podporujú, dopĺňajú a sledujú politiku členských štátov (ods. 2 písm. b)). Podľa odseku 3 tu citovaného ustanovenia ZFEÚ potom Európsky parlament a Rada v súlade s riadnym legislatívnym postupom a po porade s Hospodárskym a sociálnym výborom prijímajú opatrenia uvedené v odseku 2 písm. b) a napokon podľa odseku 4 opatrenia prijaté podľa odseku 3 nebránia žiadnemu členskému štátu zachovať alebo zaviesť prísnejšie ochranné opatrenia; takéto opatrenia však musia byť zlučiteľné so zmluvami a Komisia o nich bude upovedomená.

Navzdory tomu, že nie je dôvod polemizovať o práve účastníka súdneho konania vedeného pred tuzemským súdom podať návrh na prerušenie konania a požiadať o predloženie predbežnej otázky SD EÚ, čo rovnako platí o možnosti vnútroštátneho súdu konanie prerušiť a na SD EÚ sa obrátiť, ak vnútroštátny súd nie je súdom rozhodujúcim v poslednej inštancii a o povinnosti takto postupovať, ak naopak je súdom rozhodujúcim (v podmienkach vnútroštátnej ochrany práv) v poslednom stupni; možnosť, resp. povinnosť vnútroštátneho súdu vyhovieť návrhu na prerušenie konania a predloženie predbežnej otázky SD EÚ tu môže byť len za splnenia ďalšej podmienky zakotvenej priamo v ZFEÚ a to podmienky sformulovanej na úrovni jedného zo základných predpisov Európskej únie tak, že rozhodnutie o predbežnej otázke je pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu nevyhnutné (čiže že bez takéhoto rozhodnutia hrozí, že predpis komunitárneho práva bude použitý vnútroštátnym súdom nekorektne - rozumej v rozpore s výkladom, na ktorý je povolaný len SD EÚ a ktorý by mal byť pre všetky vnútroštátne súdy členských štátov Európskej únie jednotný).

O taký prípad ale v prejednávanej veci pri dôslednom riadení sa ustanoveniami citovanými zhora, ustanoveniami vnútroštátneho práva SR a napokon i pri dôslednej analýze záverov podopierajúcich súdom prvého stupňa v tejto veci zvolený spôsob rozhodnutia nešlo a ani ísť nemohlo. Z pohľadu opodstatnenosti požiadavky na prerušenie konania a predloženie veci SD EÚ totiž malo význam len to, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci pri posudzovaní otázky náhrady trov konania tzv. komunitárne právo neaplikoval.

Odhliadnuc od skutočnosti, že odvolateľ konkrétnu podobu prejudiciálnej otázky týkajúcej sa trov vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských vzťahoch v tejto veci nenaformuloval, odvolací súd dospel k záveru, že návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania a predloženie predbežnej otázky SD EÚ nie je dôvod vyhovieť, preto takýto návrh zamietol (prvá veta výroku tohto uznesenia).

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Podľa odseku 2 vety prvej rovnakého paragrafu ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy a napokon podľa vety druhej tu citovaného odseku 2 ustanovenia, ak sa pre správanie odporcu (žalovaného) vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne (tu rozumej i vzala späť žaloba podaná dôvodne), je povinný uhradiť trovy konania odporca (i tu žalovaný).

Ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok konania, pri ktorej uplatnení nemá žiaden z účastníkov konania právo na náhradu jeho trov (trov konania vzniknutých tomuto účastníkovi a ním platených), ak konanie neskončilo vydaním vecného rozhodnutia o predmete sporu (najmä rozsudku vyhovujúceho žalobe celkom či len čiastočne, resp. žalobu celkom zamietajúceho), ale došlo k jeho zastaveniu. I takáto výnimka sa však neuplatňuje automaticky, keď sama predstavuje pravidlo, z ktorého existujú ďalšie 2 výnimky umožňujúce za splnenia v zákone celkom konkrétne vymedzených podmienok uloženie povinnosti na náhradu trov konania niektorému z účastníkov konania. Uplatnenie ktorejkoľvek z takýchto výnimiek (majúcich pôvod v oboch vetách ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p.) tak najmä predpokladá vznik trov majúcich sa nahradiť aspoň na jednej strane sporu (v opačnom prípade niet dôvodu pre použitie takejto výnimky), ale tiež procesnú situáciu,

pri ktorej náhradu trov konania vôbec možno uložiť či priznať (pri zastavení konania medzi existujúcimi účastníkmi pre späťvzatie žaloby ide inak práve o taký prípad).

Prvá veta ust. § 146 ods. 2 O. s. p. so zavinením na zastavení konania pracuje výlučne z procesného hľadiska a zásadne toto (zavinenie) pričíta iniciátorovi konania. Tým je v tzv. základnom prvostupňovom konaní navrhovateľ (v sporovom konaní žalobca).

Zavinenie na zastavení konania pre späťvzatie žaloby síce nemusí byť vždy pričítané žalobcovi, podmienkou postupu podľa § 146 ods. 2 vety druhej O. s. p. je však 1. možnosť aspoň predbežného záveru o dôvodnosti žaloby a 2. správanie osoby či viacerých osôb, voči ktorej alebo ktorým požiadavka uplatnená žalobou smeruje, donucujúce žalobcu k späťvzatiu žaloby (teda také správanie, ktoré je na jednej strane výlučným správaním žalovaného bez možnosti žalobcu ho ovplyvniť a na druhej strane je so späťvzatím inak dôvodnej žaloby aj v priamej príčinnej súvislosti).

Vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu v prejednávanej veci Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA má oprávnenie vystupovať v konaní ako vedľajší účastník na strane žalovaného (spotrebiteľa) a to na základe špeciálnej zákonnej úpravy v ust. § 93 ods. 2 O. s. p. Keďže má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník (rozumej tzv. hlavný, tu por. tiež ust. § 93 ods. 4 vety prvej O. s. p.), možno z toho vyvodiť len jeden záver a to, že aj vedľajší účastník má právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (tu por. čl. 47 ods. 2 Ústavy SR (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) so všetkými jeho atribútmi - teda i so samozrejmosťou práva na náhradu trov konania). O. s. p. v žiadnom zo svojich ustanovení nepodmieňuje možnosť zastúpenia advokátom absenciou (nedostatkom) odborných znalostí účastníka a teda ani nevylučuje, aby sa i účastník odborne spôsobilý hájiť svoje či niečie iné záujmy v konaní pred súdom nemohol dať zastúpiť advokátom a aby mu len z tohto dôvodu nemala byť priznaná náhrada trov v súvislosti s takýmto zastupovaním vzniknutých. Vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania, vrátane náhrady trov právneho zastúpenia, samozrejme len v tom prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého vedľajší účastník v konaní vystupoval a len v tom prípade, ak trovy právneho zastúpenia sa poskytujú za úkony, ktoré boli v konaní vykonané účelne.

Zastavenie konania tu z procesného hľadiska zaviniť (späťvzatím žaloby pred súdom prvého stupňa) žalobkyňa a principiálne by to tak bola ona, kto by mal zaplatiť procesnému súperovi náhradu trov konania. Žalovanej však v konaní preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli a aj pre prípad opaku platilo, že procesného práva na náhradu trov prvostupňového konania sa vzdala najneskôr nepodaním odvolania proti uzneseniu súdu prvého stupňa a v prípade trov konania odvolacieho nepodaním návrhu na priznanie náhrady (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.).

Odlíšná situácia tu ale bola u vedľajšieho účastníka na strane žalovanej, ktorý návrh na priznanie mu náhrady trov konania (na právnej službe) podal a dokonca aj vyčíslil, v tomto prípade však podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k naplneniu kritéria účelnosti vyčíslených a požadovaných trov (§ 142 ods. 1 a contrario).

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Práve odcitované ustanovenie síce nedopadá priamo na rozhodovanie o trovách konania skončeného zastavením (o aký prípad šlo v prejednávanej veci), nakoľko upravuje rozhodovanie o trovách konania skončeného vecným rozhodnutím (rozsudkom) v prospech jednej strany sporu (k čomu môže dôjsť v tzv. sporovom konaní buď úplným vyhovením žalobe alebo naopak jej úplným zamietnutím), toto však obsahuje vyjadrenie jednej zo zásad vlastnej všetkým rozhodovacím procesom o trovách konania (teda aj rozhodovaniu podľa § 146 ods. 2 O. s. p.), ktorou je, že súd prizná len náhradu trov potrebných (rozumej nevyhnutných) na účelné bránenie práva, čiže len takých trov, ktoré možno považovať objektívne za vynaložené účelne.

Medzi trovy konania s nárokovateľnou náhradou potom zásadne patria i trovy reprezentované odmenou a súvisiacimi náhradami advokátov v súvislosti s poskytovaním nimi právnych služieb ich klientom (účastníkom súdnych konaní), keď tu nepochybne treba súhlasiť i s prípadným argumentom o neodňateľnom práve na súdnu a inú právnu ochranu.

Otázka využitia práva na právnu pomoc advokáta a otázka účelnosti v takejto súvislosti vynakladaných trov sú však otázkami, ktoré majú len čiastočný súvis a ktoré preto neslobodno zmiešavať (bez ďalšieho). V každom prípade namietanej účelnosti takýchto trov tak treba robenie záverov podriaďiť tomu, či by inak advokátom zastupovaný účastník bol v konkrétnej situácii schopný uplatňovania ním práv (resp. obrany voči uplatňovaniu práv niekým iným) aj bez pomoci advokáta, samozrejme za podmienky schopnosti hájenia práv spôsobom zásadne rovnocenným s tým, ako sa do problému „vloží“ advokát.

Pri nazeraní na tento problém aj z práve priblíženého uhla pohľadu potom len veľmi ťažko šlo prehliadnuť, že advokát vedľajšieho účastníka tu (obdobne ako v iných tunajšiemu súdu známych a ním skôr prejednaných vecí za účasti rovnakého vedľajšieho účastníka i advokáta) pred súdom prvého stupňa požadoval (nad rámec paušálnych náhrad) odmenu za 2 úkony právnej pomoci, z ktorých tým prvým bolo prevzatie a príprava zastúpenia (toto samostatne nehonorable, pretože ak by advokát okrem takéhoto úkonu už pre klienta nevykonával žiadne iné, vytratil by sa zmysel zastupovania) a druhým vyhotovenie písomného podania, z ktorého obsahu je zjavné (pominúc konkrétne údaje, opísané zo žaloby) len paušálne uplatnenie námietky premlčania bez toho, aby v ktorejkoľvek druhovo totožnej veci za účasti tej istej žalobkyne vznikla potreba na takomto podaní (opäť vyjmúc údaje zistiteľné zo žaloby) čokoľvek meniť. Vedľajší účastník vo vyjadrení zo 17. januára 2015, ktoré má formu vzorového podania, totiž len vo všeobecnosti vzniesol námietku premlčania a uviedol paušálne námietky voči zmluve o úvere, ktoré sa dajú použiť identicky aj v iných konaniach. Toto podanie obsahuje len údaje a argumentáciu nasvedčujúcu tomu, že sa ním paušálne uplatňujú iba také argumenty spochybňujúce nárok žalobkyne, ktorých výskyt (a opodstatnenosť) sa síce v tzv. spotrebiteľských veciach v rôznej miere očakáva, no v žiadnom prípade nezaručuje. Vedľajší účastník tak vstúpil do súdneho konania, ale konkrétne kvalifikované právne úkony do rozhodnutia súdu prvého stupňa právnym zástupcom vedľajšieho účastníka urobené neboli a úkony vedľajšieho účastníka žiadnym spôsobom neprispeli k úspechu žalovanej v konaní, pretože mali len všeobecný obsah a námietky v nich obsiahnuté boli súd prvého stupňa oprávnený (i povinný) skúmať ex offio.

Nad rámec argumentácie súdu prvého stupňa (v napádanom uznesení) odvolací súd práve vo vyššie uvedenom (i s použitím úpravy z ust. § 150 ods. 1 O. s. p.) videl dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý priznanie náhrady vedľajšiemu účastníkovi nebolo možným, hoc aj v tomto prípade o vzniku trov pochybnosti byť nemuseli.

Práve tým bola daná rozdielnosť (i formulačná) rozhodnutí o trovách konania tzv. hlavných účastníčok konania (na jednej strane) a vedľajšieho účastníka (na strane druhej), z ktorých to prvé bolo výrazom uplatnením pravidla podľa § 146 ods. 1 písm. c) O. s. p. (podľa ktorého žiaden z účastníkov zastaveného konania nemá právo na náhradu jeho trov) a druhé jednou z možných variácií na rozhodnutie podľa výnimky, zakotvenej v ust. § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p.

Ak potom okresnému súdu bolo nutné vytknúť, že výrokmi II. a III. rozhodol duplicitne o trovách konania vedľajšieho účastníka, keď do výroku II. zahrnul všetkých účastníkov konania (a teda aj vedľajšieho účastníka) a do výroku III. už len jeho, takúto formulačnú nepresnosť pri inak vecne správnom rozhodnutí o trovách konania šlo odstrániť podľa § 220 O. s. p. formálnou zmenou uznesenia v napadnutej časti trov konania spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia (odvolacieho súdu).

V takto skončenom odvolacom konaní tak úspech zaznamenala žalobkyňa a principiálne to preto bola ona, komu vzniklo právo na náhradu trov takéhoto konania proti vedľajšiemu účastníkovi (podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.), nakoľko ten s požiadavkou na náhradu trov prvostupňového konania a na uloženie zodpovedajúcej povinnosti práve žalobkyňi neuspel (tu odhliadnuc od toho, že v danej súvislosti vedľajší účastník požadoval odmenu za úkon „vyjadrenie k odvolaniu“, ktoré odvolanie inak sám podal - viď č. I. 60 spisu). Keďže ale žalobkyňa nepodala až do pristúpenia odvolacieho súdu k rozhodovaniu návrh na priznanie jej náhrady trov odvolacieho konania (hoci ten je nutnou zákonnou podmienkou uvažovania o jej priznaní a pri rozhodovaní bez pojednávania aj o vyzývaní na vyčíslenie požadovaných, avšak nevyčíslených trov - tu por. i § 151 ods. 1 a 4 O. s. p.) a tým sa procesného práva na náhradu trov odvolacieho konania vzdala, odvolací súd v tomto prípade jej žiadnu náhradu nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.